

KVINDEN OG SAMFUNDET

UDG. AF DANSK-KVINDE-SAMFUND

Nr. 18.

30. Oktober 1906.

22. Aarg.

Lov af 30. Marts 1906.

Lov af 30. Marts 1906, som traadte i Kraft i denne Maaned — Oktober 1906 — bør ikke lades uomtalt i Kvindesagens Blad.

Loven er bleven ivrigt diskuteret i Pressen, paa Møder og i private Kredse; meget er bleven sagt om den — noget imod, men uden Tvivl og med Rette mest for, thi den betegner et mægtigt Fremskridt fra den før gældende Lov: den berygtede og den i bestandig videre Kredse bekæmpede Lov af 10. April 1874.

Vi skal ikke her optage den til ny Diskussion, ikke heller underkaste den en omfattende Prøvelse, men blot nævne det ene, som det er naturligt at fremhæve i vort Blad, og som vel tillige, alt overvejet, maa siges at være Lovens væsentligste og betydningsfuldeste Indhold — dette nemlig, at *den lige-stiller Kvinde og Mand*.

Det var det skammelige og det skrigende uretfærdige ved Loven af 10. April 1874, at den kun ramte Kvinden, men lod Manden gaa fri; det var det meningsløse i den, at den vilde bekæmpe venerisk Smitte ved at stille en Hob Kvinder under Kontrol, medens den lod Mændene sprede Smitten viden om i Samfundet; og dette var saa meget desto meningsløse, som de prostituerede Kvinder kun kunde bringe Smitten til de Mænd, som søgte dem i utugtig Hensigt, og som derfor vidste eller burde vide, hvad de udsatte sig for, medens Mændene kunde bringe Smitten

til deres Hustruer, til ubesmittede Kvinder og overføre og forplante den til deres Børn.

I Lov af 30. Marts 1906 ophæves „politimæssig Reglementering af Erhverv ved Utugt“, og der lægges den samme Forpligtelse paa Mænd som paa Kvinder, der lider af veneriske Sygdomme.

Ganske vist har Lov af 30. Marts 1906 ikke fuldt ud klart og fast sikret Kvinder imod Vilkaarlighed og Uretfærdighed; en Del beror paa, hvorledes Loven praktisk føres ud i Livet; men det skal med Styrke hævdes, at den i Bund og Grund er *forskelligartet* fra Lov af 10. April 1874, og den er et Vidnesbyrd blandt mange om, at den østerlandske Opfattelse af Kvinden som Mandens Slavinde — ledet, styret og behersket af ham og behandlet af ham efter Forgodtbefindende — er ved at uddø, og den ny Opfattelse af Kvinden som et med Manden sideordnet Menneske, der i alle Samfundets Love og Bestemmelser bør ligestilles med ham, er ved at trænge igennem for Alvor.

„Foreningen imod Lovbeskyttelse for Usædelighed“, der dannedes 1879, og som bestandig har forfulgt Lov af 10. April 1874 med et altid brændende Had og søgt at tilintetgøre den — i Begyndelsen mødt med Latterliggørelse og Ringeagt, i Tidernes Løb med bestandig voksende Anerkendelse og Tilslutning — har nu naaet sit Maal. Paa sidste Aarsmøde, den 27. September 1906, besluttedes det derfor at opløse Foreningen, idet dog en Del af dens Medlemmer — Kvinder og Mænd — er traadt sammen til at danne en